

prism

เมื่อศพปริศนากลับมาแก้แค้น

누굴 죽였을까

ซองแฮยอน

เขียน

วาสนา จันทะกั๋ง

แปล

“หากจะให้เขียนเรื่องชุ่นเคื่องใจที่มีต่อวอนแท็ก
แค่กระดาษเอสี่แผ่นเดียวยังไม่พอ”

- ซองแฮยอน

การอ่านดีอีรากรานะพีส์อีดี

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเริ่มโกหกหนึ่งครั้ง ก็อาจจะต้องโกหกอีกสิบครั้ง และถ้าคุณพรากหนึ่งชีวิต ก็อาจจะต้องชดใช้ไปตลอดชีวิต เพราะบางความผิดไม่ได้รอการให้อภัย แต่รอวันที่จะกลับมาล้างแค้น...เช่นในนิยายเรื่องนี้

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อเด็กหนุ่มสามคนเลือกเดินในเส้นทางที่ไม่มีวันย้อนกลับ พวกเขาปลั่งมือฆ่าเด็กนักเรียนคนหนึ่งตาย และฝังความลับนั้นไว้เป็นเวลากว่าเก้าปี ต่อมาเมื่อหนึ่งในนั้น ถูกพบเป็นศพ ความลับดำมืดที่พวกเขาฝังไว้ก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาอีกครั้ง

เพราะทุกการกระทำมีผลที่ตามมาเสมอ และครั้งนี้... ผลลัพธ์อาจเป็นความตายของพวกเขาเอง

prism

คำนำผู้แปล

“มิตรภาพ” สำหรับบางคนอาจหมายถึงที่พักพิงใจ แต่สำหรับซอนฮย็อก พิลจิน และวอนแท็ก แก๊งสามหนุ่มที่เคยเกรงในวัยเยาว์ มิตรภาพของพวกเขาถูกล่ามไว้ด้วย “ความลับเลือด” เมื่อเก้าปีก่อน ณ ป่าลึกกลางดึกคืนหนึ่ง ความผิดพลาดที่พวกเขาคิดว่าจัดการได้หมดจด กลับค่อยๆ ย้อนมาไล่ล่าเพื่อทวงคืนการชดใช้ในวันที่พวกเขากำลังใช้ชีวิตใหม่ที่เพียรสร้างมา

ทว่าคำถามสำคัญของเรื่องนี้ไม่ใช่ “ใครฆ่า” แต่เป็น “เราฆ่าใครกันแน่” คำถามนี้คือหัวใจสำคัญที่บีบคั้นตัวเอกอย่างซอนฮย็อก ให้ต้องเผชิญหน้ากับนรกในใจและคำถามที่ว่า แท้จริงแล้วในคืนนั้น พวกเขาพรากชีวิตของใครไปกันแน่

หากคุณเคยเชื่อว่า “เวลาจะเยียวยาทุกสิ่ง” หนังสือเล่มนี้อาจทำให้คุณต้องเปลี่ยนความคิด เพราะสำหรับบางความผิดพลาดไม่ได้ทำหน้าที่เยียวยา แต่มันทำหน้าที่ “บ่มเพาะแรงแค้น” ให้สูงงอม เพื่อเริ่มต้นเกมล้างแค้นให้ผู้บริสุทธิ์

พบกับเรื่องราวที่ฉีกทุกขนบนิยายระทึกขวัญ เมื่อมีการทวงคืนความยุติธรรมจากคนผิดที่คิดว่าตัวเองรอดพ้นและพึงระวังไว้ เพราะความตายอาจไม่ใช่บทลงโทษที่ทรمانที่สุด แต่คือการมีชีวิตอยู่พร้อมความสงสัยว่า “ใคร” คือผู้เคราะห์ร้ายที่ถูกเราฝังไว้ใต้เงาอดีต

วาสนา จันทะทัง

ปี 2014

แสงไฟ เล็ก ๆ สามดวงผุดขึ้นมาเหนือบรรยากาศอับชื้นของคืนป่า ลมหายใจที่พ่นออกมาเกิดเป็นควันสีขาวพวยพุ่งไปในอากาศ แม้เวลาจะล่วงเลยสี่ทุ่มไปแล้ว แต่ในศูนย์อบรมเยาวชนที่ตั้งอยู่ในส่วนลึกของป่ายังคงมีแสงไฟสว่างไสว ได้ยินเสียงโทรทัศน์ด้วยความยินดีจากกิจกรรมรอบกองไฟในค่าย หรือการแสดงความสามารถพิเศษดังขึ้นเป็นครั้งคราว เมื่อมองไปทางนั้นแล้วหันศีรษะกลับมา วอนแท้ก็ถ่มน้ำลายลงพื้น ปกติเขาเป็นแบบนี้อยู่แล้ว แต่วันนี้เขาดูไม่สบายอารมณ์เป็นพิเศษ แน่หนอนว่าเป็นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียน

“โอ้เว้ย บ้านนอกแบบนี้มีอะไรให้ดูนักหนาถึงได้เอะอะโวยวายกันขนาดนั้น น่าหงุดหงิดชะมัด”

วอนแท้ก็พูดด้วยอารมณ์ที่ไม่ต่างจากตอนถ่มน้ำลายเมื่อครู

“ทำไมถึงระบายความโกรธใส่คนอื่นล่ะ คิดว่าเด็กพวกนั้นจะมาทำอะไรแกหรืไง”

ฟิลจินที่ยืนอยู่ข้างๆ หัวเราะคิกคักออกมา ใบหน้าของวอนแท้ก็บิดเบี้ยวมากขึ้น แต่ไม่รู้ว่เพราะความมึนหรือเพราะไม่ทันสังเกต ฟิลจินจึงไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก

วันนี้วอนแท้ก็ถูกตัดสินให้พักการเรียน 15 วัน ระหว่างการตรวจกระเป่าที่โรงเรียน เขาถูกจับได้ว่าพกบุหรี่จึงเถียงครู

สอนภาษาอังกฤษด้วยความอวดดีที่ไร้ประโยชน์ และเปลือง
เหรียญหมัดออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด เขาไม่ได้ตั้งใจจะต่อ
แค่จะชูให้กลัวเท่านั้น ทว่าครุคนั้นกลับตกใจจนล้มหายหลังไป
ปัญหาคือครุคนั้นกำลังตั้งท้องอยู่ เธอถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาล
และโชคดีที่ไม่แท้ง แต่เรื่องของวอนแท็กที่กลายเป็นนักเรียนแล้ว
สุดซึ้งก็ถูกนำเสนอในข่าวท้องถิ่น ภาพของวอนแท็กที่กำลัง
ก้มหน้าขณะถูกตำรวจสอบสวนปรากฏอยู่ในข่าวภาคค่ำ

“เลิกพูดอะไรไม่เข้าหูกันสักทีเถอะ”

เมื่อซอนฮย็อกที่นั่งอยู่บนก้อนหินพูดจบ วอนแท็ก
ก็หยิบก้อนกรวดขึ้นมาจากพื้นแล้วปาออกไป

“ไม่ใช่เรื่องของตัวเองก็พูดได้ลิ่ว”

ซอนฮย็อกหลบก้อนกรวด แล้วยกมือขึ้นทำท่าบอ
กให้หยุด

“ช่วงนี้ทำตัวมีความคิดความอ่านขึ้นมาซิวนะ”

“ตกลงละ”

ซอนฮย็อกหัวเราะกลบเกลื่อน แต่เขารู้สึกเหมือนถูกจับ
ได้ว่าพยายามปิดบังบางอย่างอยู่ อันที่จริงช่วงหลังความสัมพันธ์
ระหว่างเขากับสองคนนี่เริ่มอึดอัด ตอนนีเขายู่ชั้น ม.5
อีกไม่นานก็จะเป็นผู้ใหญ่แล้ว นี่คือช่วงเวลาที่เขาต้องรับผิดชอบ
ชีวิตของตัวเองไม่ว่าจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็ตาม
เขารู้ว่าตัวเองหลบเลี้ยงสายตาผู้ใหญ่แล้วมาจับกลุ่มสูบบุหรี่
หรือทำตัวเหลวไหลแบบนี้ไปตลอดไม่ได้ เขาไม่ได้คิดจะเริ่ม
ตั้งใจเรียนเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ในทันที แต่เมื่อเห็นคนที่เรียน
มหาวิทยาลัยแล้วต้องทำงานพาร์ทไทม์จนถึงดึกดื่นเพื่อหาค่าเทอม

เขาก็รู้สึกว่่าไม่ใช่ว่่าเรื่องไกลตัวอีกต่อไป ต่อให้ไม่เรียนต่อมหาวิทยาลัย แต่เขาก็รู้ดีว่่าหากจะหางานทำ ตอนนั้ก็ถึงเวลาต้องตั้งสติได้แล้ว ซอนฮย็อกก็รู้ดีว่่าหากยังใช้ชีวิตเช่นนี้ต่อไป เขาจะหาเลี้ยงตัวเองที่กำพร้าพ่อแม่ไม่ได้ อีกไม่นานเขาต้องออกจากศูนย์ช่วยเหลือแล้วด้วย

แต่นั้ไม่ได้หมายความว่าซอนฮย็อกจะตัดความสัมพันธ์กับตั้ทั้งคู่อย่างสิ้นเชิง มิตรภาพอันดีนั้เงินของพวกเขายังคงอยู่ และการเที่ยวเล่นกับสองคนนั้ก็สนุกดี เขาเองก็ไม่ชอบไปสูงลิ้งกับพวกเด็กเรียนแล้ว แสร้งทำเป็นตั้งใจเรียนเหมือนกัน และต่อให้เขากลายเป็นเด็กเนิร์ดขึ้นมา สองคนนั้ก็คงไม่ยอมปล่อยเขาไปง่าย ๆ

“ฉันแค่บอกให้ทำตัวสมวัยเท่านั้นเอง พวกเด็กน้อยนี้”

“อ่า ครับ ครับ ๆ”

วอนแท็กโค้งคำนับอย่างประชิดประชัน พิลฉินหัวเราะอยู่ข้าง ๆ

ซอนฮย็อกสูบบุหรี่คำสุดท้ายเข้าไปเต็มปอดแล้วโยนกำบุหรี่ลงพื้น เขาพูดพลางขี้ไฟด้วยเท้า

“กลับกันเถอะ หนาวออก”

แทบจะแยกไม่ออกว่่าวันสี่ขาวที่พวยพุ่งออกจากปากคือควันบุหรี่หรือไ้อจากความหนาว แม้ตอนนั้จะเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่ช่วงคำถึงกลางดึกในป่านั้หนาวเป็นพิเศษ พวกเขาสามคนหลบเข้ามาเที่ยวเล่นและสูบบุหรี่ในป่าแห่งนั้เป็นประจำ เนื่องจากพวกเขาอยู่ในชนบทที่ไม่ว่่าจะเดินไปทางไหนก็เจอคนรู้จักถึงหนึ่งในสิบคน ตอนฤดูร้อนพวกเขาเคยเข้ามา

ตีมเหล่าในป่าและถูกยิงหามจนต้องไปโรงพยาบาล แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีที่ไหนดีเท่าป่าแห่งนี้อีกแล้ว เพราะถ้าไม่นับช่วงที่โรงเรียนในเมืองมาจัดค่าย แถวนี้ก็ไม่มีผู้คนเลย

อีกไม่นานจะเข้าสู่ฤดูหนาว และพวกเขาจะเข้าไปยังสถานที่ที่รู้จักกันแค่สามคนเท่านั้น ถ้าเดินผ่านป่าไปจนถึงสุดหน้าผา จะเจอถ้ำเล็กๆ ที่แทรกตัวเข้าไปได้อย่างลึกลับทุกเล ที่นั่นคือฐานลับของทั้งสามคนในฤดูหนาว

“อะไรวะ แกจะทิ้งพี่คนนี่ไปงั้นหรือ”

ฟิลจินกล่าว ซอนฮย็อกที่กำลังจะลุกขึ้นจากก้อนหินจึงหย่อนตัวลงนั่งอีกครั้ง

วอนแท็กส่งสายตาดำหันทิมา หรือเขาอยากให้อยู่ปลอดภัยในที่ทั้งคืน เพราะตั้งแต่พรุ่งนี้เขาจะไปโรงเรียนไม่ได้กันนะ

“โอซอนฮย็อก อย่าเพิ่งกลับสิ อยู่ด้วยกันต่ออีกหน่อยเถอะ”

“ให้อยู่ทำอะไรที่นี่วะ ฉันไม่มีเงินด้วย”

“แเร็นแค้นจังเลยวะ เอะอะก็บอกว่าตัวเองไม่มีเงิน”

“เพิ่งจะรู้หรือว่าฉันแเร็นแค้น แกเข้าใจจิตใจของเด็กที่อีกไม่นานก็ต้องออกจากศูนย์ช่วยเหลือหรือเปล่า”

“อะอะก็ยกเรื่องนั้นมาพูด”

“มีเงินติดตัวกันไหม อยากตีมเหล่าวะ”

วอนแท็กแบมือไปทางฟิลจินที่ซอนฮย็อกที่ ฟิลจินกับซอนฮย็อกมองหน้ากันครู่หนึ่งแล้วยักไหล่ พวกเขาสามคนที่ต่อให้กลับบ้านดึกก็ไม่ต้องกังวลว่าจะโดนบ่นนั้นกระเป๋าแบนพอๆ กัน

“นี่ เดียวก่อน”

วอนแท็กโน้มตัวลงแล้วแตะนิ้วชี้กลางริมฝีปาก ซอนฮย็อกกับฟิลจินจึงหยุดพูดแล้วโน้มตัวลงบ้าง เสียงเหยียบก้อนกรวดดังมาจากจุดที่ห่างออกไปเล็กน้อย ใครบางคนกำลังเดินมา อาจเป็นครูจากโรงเรียนที่มาจัดค่ายที่ศูนย์อบรมก็ได้ ซอนฮย็อกเกรงว่าจะถูกจับได้ว่าสูบบุหรี่ จึงเอาเท้าเขี่ยดินกลบกันบุหรี่ที่ทิ้งไว้บนพื้นเมื่อครู่ พอเงยหน้าขึ้น สีหน้าของวอนแท็กก็ดูแปลกไป ริมฝีปากข้างหนึ่งของเขายกขึ้น เขายิ้มอย่างมีเสน่ห์ราวกับคนที่โชคดีบางอย่างได้ ดวงตาของเขาเป็นประกายทันทีที่สบตากับซอนฮย็อก เขาก็ชี้ไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียง

สิ่งแรกที่ซอนฮย็อกเห็นคือแสงจากไฟฉาย แสงไฟนั้นกำลังสั่นไหวอย่างกระวนกระวาย ซอนฮย็อกโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ในที่สุดทุกคนก็เห็นเจ้าของมือที่กำลังถือไฟฉายนั้น เขาเป็นนักเรียนชายที่ดูรุ่มราวดุเดือดเดียวกับซอนฮย็อกและพวกนักเรียนคนอื่นสวมชุดออกกำลังกายสีเทากับเสื้อคลุมสีเดียวกันที่รัดซิปขึ้นมาถึงคอ มีอีกข้างที่ไม่ได้ถือไฟฉายสอดอยู่ในกระเป๋าเสื้อคลุม บางครั้งเขาก็ส่องไฟเข้าไปในป่าที่เรียงรายด้วยชาวขณะเร่งฝีเท้าไปด้วย เด็กคนนี้เป็นนักเรียนที่มาเข้าค่ายที่ศูนย์อบรมไม่ผิดแน่ ซอนฮย็อกและพวกอยู่ในป่านอกรั้วของศูนย์อบรม หากมีใครเดินออกมาทางนี้แทนที่จะเป็นทางประตูหน้าก็หมายความว่าคนคนนั้นแอบหนีครูออกมาซื้ออะไรบางอย่าง

ฟิลจินกับวอนแท็กมองตากันแล้วยิ้มอย่างมีความหมาย

“นี่ อ้อ...”

ซอนฮย็อกพยายามจะห้าม แต่เพื่อนอีกสองคนก็ออกไปยืนข้างถนนแล้ว

“เฮ้ย!”

ทันทีที่วอนแท็กเรียก นักเรียนชายที่ถือไฟฉายก็หยุดเดิน เขาส่องไฟฉายมายังทิศที่ได้ยินเสียง แสงไฟสว่างจ้าจนแสบตา

“โธ่เว้ย จะทำให้คนอื่นตาบอดหรือไงวะ หันไฟออกไป”

ฟิลจินพูดพลางโบกมือ แสงจากไฟฉายลดต่ำลงเล็กน้อย แต่ก็ยังส่องมาที่ทั้งสามคนอยู่เหมือนเดิม แสงไฟนั้นสั่นเบาๆ

“ขอคุยด้วยเดี๋ยวสิ”

ฟิลจินกับวอนแท็กออกไปยืนบนถนนแล้วเริ่มพูด นักเรียนชายค่อยๆ ถอยหลังอย่างลึกลับ เขาทำหน้าที่เหมือนถูกพวกอันธพาลหาเรื่อง และมองทั้งสามคนลับกันไปมา ด้วยดวงตาสั่นไหว ซอนฮย็อกรู้สึกว่่านักเรียนชายสบตากับตนในความมืด สายตาเศร้าสร้อยของเขาคล้ายจะอ้อนวอนบางอย่าง

นักเรียนชายหันหลังขวับและเริ่มวิ่ง

“จับตัวไว้!”

วอนแท็กตะโกน ฟิลจินวิ่งตามไป

“เฮ้ย ไปทางโน้น!”

พอได้สติจากคำสั่งของวอนแท็ก ซอนฮย็อกก็พบว่าตัวเองกำลังวิ่งเข้าไปในป่าแล้ว พวกเขาทั้งสามคนรู้เส้นทางในป่าแห่งนี้ดีกว่าใคร และรู้ดีว่าต้องทำอะไรถึงจะวิ่งตามนักเรียนชายที่วิ่งหนีไปพร้อมไฟฉายในมือได้ทัน แม้สู่มทุมพุ่มไม้จะหนาและทางข้างหน้าจะมีมิติมืดเพียงใด พวกเขาทั้งสามก็มองเห็นเส้นทางในป่าอย่างชัดเจน ซอนฮย็อกวิ่งเข้าป่าไปทางขวา

ส่วนวอนแท้ก็วิ่งเข้าไปทางซ้าย ไม่นานพวกเขาก็เลี้ยวมาอีกทาง จนกระทั่งออกมาที่ถนนและขวางหน้านักเรียนชายได้ตามคาด นักเรียนชายหยุดวิ่งแล้วหันหลังพรวดเพื่อจะหนีไป แต่ฟิลจินก็ยืนดักอยู่ข้างหลังแล้ว

“มาเข้าค่ายเหอ”

ฟิลจินหายใจออกแรงๆ แล้วก้าวไปข้างหน้า นักเรียนชายก้าวเท้าถอยหลัง แต่นั่นก็ยิ่งทำให้เขาเข้าไปใกล้ซอนฮย็อกกับวอนแท้กมากขึ้น นักเรียนชายกัดริมฝีปากแล้วก็มีศีรษะลง

“ผมผิดไปแล้วครับ ปล่อยผมไปเถอะครับ”

วอนแท้กหัวเราะคิกคัก

“ว่าไงนะ ทำอะไรผิดไปงั้นเหอ ไหนลองพูดออกมาจากปากของแกสิว่าทำอะไรผิด”

วอนแท้กวางแขนบนไหล่ของนักเรียนชาย นักเรียนชายได้แต่ตัวสั่นเทาและพูดอะไรไม่ออก ซอนฮย็อกค่อนข้างกังวลเนื่องจากตอนนี้พวกเขาอยู่ใกล้ศูนย์อบรม อาจมีครูออกมาเดินตรวจตราแถวนี้ก็ได้ เขาไม่อยากโดนพักการเรียนเพราะแค่เล่นพิเรนทร์ชั่ววูบอย่างวอนแท้ก

“บอกให้พูดมาไง!”

กำปั้นของวอนแท้กตอยไปที่ท้องของนักเรียนชายอย่างจัง นักเรียนชายส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บพลางอตัว ดูเหมือนเขาจะเจ็บมากจนต้องลงไปคุกเข่า วอนแท้กเรียนมวยมาตั้งแต่เด็กจนถึงมัธยมต้น

ฟิลจินนั่งยองข้างนักเรียนชาย จากนั้นก็เขยิบเข้าไปใกล้คล้ายจะแก้มือทำเป็นสนิสนม เขาใช้มือมัดแรงๆ ที่ไหล่ของ

นักเรียนชายราวกับว่ามีฝุ่นติดอยู่

“อยู่ ม.อะไร”

“ม...ม.5...”

“งั้นก็รุ่นเดียวกันนี่!”

ฟิลจินโอบไหล่ของนักเรียนชายแล้วออกแรงกอดให้แน่นขึ้น

“พวกฉันแค่อยากเป็นเพื่อนกับแกนะ ใจเพื่อน มาเข้าค่ายเหอ”

ฟิลจินถาม แล้วพูดต่อทันทีราวกับไม่ต้องการคำตอบ

“ถ้างั้นก็น่าจะมีเงินติดตัวสินะ”

ฟิลจินล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุมด้านขวาของนักเรียนชาย

“ไม่มีครับ”

นักเรียนชายบิตตัวหนีสุดชีวิต ฟิลจินที่มีมือยังอยู่ในกระเป๋าเสื้อคลุมของนักเรียนชายจึงล้มลงไปข้างๆ

“แกลิ่งกันเหอวะ”

วอนแท้กถ่มน้ำลายแล้วเดินมาคว้าคอเสื้อของเด็กนักเรียนชาย

“ถ้ามาเข้าค่ายแล้วแอบหนีออกมาเวลานี้ก็เดาได้อยู่แล้ว ไม่ใช่เหอ แกจะไปซื้อเหล้าใช้ไหมล่ะ แต่บอกว่าไม่มีเงินนี่นะ”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้จะไปซื้ออะไร”

นักเรียนชายพยายามดิ้นให้หลุดจากมือของวอนแท้ก แต่ก็ไม่ง่ายเลย

“ซอนฮย็อกมัวทำอะไรอยู่วะ”

วอนแท็กหันมามองข้างหลังแล้วพูด ซอนฮย็อกก้าวมาข้างหน้าโดยไม่รู้ตัวแล้วคั่นกระเป๋าเสื้อของนักเรียนชาย กระเป๋าสตางค์ของเขาอยู่ในกระเป๋าด้านในเสื้อคลุม นักเรียนชายบิดตัวอย่างเอาเป็นเอาตายในขณะที่ซอนฮย็อกจรูดชิปเสื้อของเขาลงและพยายามหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา นักเรียนชายกำลังที่ดูเหมือนกระเป๋าสตางค์ที่อยู่ใต้เสื้อคลุมไว้แน่น

“ไม่ได้ นะครับ อย่างนะครับ ปล่อยผมไปเถอะครับ”

“โธ่เว้ย หุบปากซะ วันนี้ฉันอารมณ์ไม่ดีนะ”

วอนแท็กค่อยเข้าที่ศีรษะของนักเรียนชาย ซอนฮย็อกแย่งกระเป๋าสตางค์จากกระเป๋าด้านในเสื้อคลุมของเขาได้ มันเป็นกระเป๋าสตางค์หนังสือดำแบบพับครึ่ง เมื่อเปิดดู สิ่งแรกที่เขาเห็นคือบัตรนักเรียนกับบัตรโดยสารขนส่งสาธารณะ พิลฉินที่นอนหงายหลังอยู่เมื่อครู่ลุกขึ้นไปหยิบไฟฉายที่ตกอยู่บนพื้นมาส่องดูด้านในของกระเป๋าสตางค์

“แพ็กโดจิน โรงเรียนมัธยมปลายอินพา อยู่โรงเรียนนี้เลยนี่หว่า ฉันรู้ชื่อแกแล้ว เพราะงั้นก็อย่าปากมากละ”

“ขอเถอะครับ ค่ะกระเป๋าสตางค์ให้ผมเถอะครับ”

“โธ่เว้ย เกิดปี 1997 เหมือนกันแล้วยังมาพูดจามีทางเสีงอีก อยากโดนตีหรือไง หุบปากไปซะ”

วอนแท็กยกมือขึ้น นักเรียนชายยกมือทั้งสองข้างขึ้นบังศีรษะโดยอัตโนมัติแล้วก้มตัวลง ระหว่างที่วอนแท็กข่มขู่นักเรียนชาย พิลฉินก็เปิดช่องใส่ธนบัตรในกระเป๋าสตางค์ เขาพับเงินแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดัง ๆ รวากับไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น

“สามหมื่นวอน มีเงินแค่สามหมื่นวอน แต่ให้พวกฉัน
วิ่งไล่จนเหนื่อยขนาดนี้เนี่ยนะ”

ฟิลจินทำหน้าระอาใจ แต่ก็หยิบเงินสามหมื่นวอนออกมา
ตอนนั้นเองที่นักเรียนชายผลักรวอนแตกแล้ววิ่งมาหาฟิลจิน
เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้วอนแตกหงายหลังตั้ง
นักเรียนชายเกาะฟิลจินหนีบแล้วใช้แรงทั้งหมดพยายามแย่ง
กระเป๋าต๋างค์คืนมา

“ตะ...เตี้ยว...”

ฟิลจินก้าวถอยหลังจนเกือบจะล้มลงไป เมื่อครูนักเรียน
ชายยังตัวลั่นเหมือนกวางติดบ่วงอยู่เลย แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่เอาแรง
มาจากไหนถึงชิงกระเป๋าต๋างค์จากมือของฟิลจินคืนมาได้

“เฮ้ย”

ซอนฮย็อกต้องออกโรงอย่างช่วยไม่ได้ นักเรียนชาย
ตาแดงก่ำอย่างบ้าคลั่ง เขาตั้งท่าพร้อมจะแย่งเงินสามหมื่นวอน
จากมือฟิลจินคืน นักเรียนชายลงไปนั่งคร่อมฟิลจินที่ล้ม
หงายหลังไปแล้วกำหมัดแน่น ซอนฮย็อกไม่คิดจะเข้าไปแลกหมัด
เขาคิดเพียงจะแยกสองคนนั้นออกจากกันจึงเข้าไปคว้ามือของ
นักเรียนชายไว้เพื่อไม่ให้ปล่อยหมัดได้

“หลบไปไว้ย!”

เสียงของวอนแตกดังชัดเจน ในขณะที่เดียวกันก็มีเสียงดัง
ปลั๊ก ตามด้วยเสียงคล้ายบางอย่างแตก แล้วนักเรียนชาย
ก็ล้มคว่ำไปข้างหน้า อะไรบางอย่างเหนียว ๆ กระเด็นมาโดน
มือข้างหนึ่งของซอนฮย็อก ซอนฮย็อกหันกลับไปดูด้านหลัง
เห็นวอนแตกกำหินขนาดเท่ากำปั้นไว้ในมือข้างหนึ่งพลางส่งเสียง

กระหืดกระหอบ ส่วนมืออีกข้างกุมท้องไว้ มีเลือดไหลออกมา ระหว่างนิ้วมือ เขาคงถูกกิ่งไม้หรืออะไรบางอย่างแทงตอนโดนนักเรียนชายผลักจนล้มลง แต่สิ่งที่เบือนมือของซอนฮย็อก ไม่ใช่เลือดของวอนแท็ก

“ช่วยบรรลัยเลยว่ะ”

“พวกแก...”

เสียงของฟิลจินดังขึ้น เขากำลังตะเกียกตะกายขอความช่วยเหลือเพราะถูกลำตัวท่อนล่างของนักเรียนชายทับอยู่ ซอนฮย็อกรีบเข้าไปคว้าไหล่ของนักเรียนชายแล้วดันตัวเขาออก

ร่างของนักเรียนชายพลิกไปตามแรง ในขณะที่เดียวกัน เลือดที่หลั่งออกมาจากศีรษะของเขาก็ไหลลงบนใบหน้าของฟิลจิน

“อ้าก!”

ฟิลจินกรีดร้อง ซอนฮย็อกเองก็ตกใจมากจนปล่อยนักเรียนชายหลุดมือ นักเรียนชายร่วงลงไปกองกับพื้นเหมือนเสื้อผ้าที่ถูกโยนทิ้งลวก ๆ

ฟิลจินเอามืออุบใบหน้าที่เป็นเลือดเพื่อเช็ดเลือดออก แต่ยิ่งทำแบบนั้นเลือดก็ยิ่งเปโรอะไปทั่วจนดูน่ากลัว ซอนฮย็อกรีบเข้าไปหานักเรียนชายแล้วเอามือแตะที่ลำคอ ต่อมาก็จับที่หน้าอก และเมื่อลองเขย่าตัวดู ร่างของนักเรียนชายก็ขยับไปตามแรงเขย่าของซอนฮย็อก ซอนฮย็อกสบตากับฟิลจินแล้วค่อย ๆ หันหน้าไปทางวอนแท็กที่ยืนตระหง่านอยู่

“ตายแล้วว่ะ”

เมื่อศพปริศนากลับมาแก้แค้น

เวลาล่วงเลยไป เมื่อย้อนกลับมาคิดในภายหลังก็จำไม่ได้แล้วว่า
คนที่พูดคำนั้นคือซอนฮยอก พิลจิน หรือทั้งสองคนกันแน่
และในวันนั้นซอนฮยอกก็จำไม่ได้แล้วว่าเงินสามหมื่นวอนที่แย่ง
มาได้นั้นอยู่กับใคร

1

แสงไฟตัดผ่านความมืดจนเห็นเป็นวงกลมขณะที่รถของซอนฮย็อกเข้าโค้งอย่างนุ่มนวล อาจเพราะเป็นเวลากลางคืน จึงมีที่จอดรถว่างอยู่หลายที่ เมื่อดับเครื่องยนต์ก็เห็นผู้ชายในชุดสูทสีดำยืนจับกลุ่มสูบบุหรี่กันอยู่ตรงทางเข้าด้านหน้า ซอนฮย็อกเองก็อยากสูบบุหรี่มากเหมือนกัน แต่เขาเลิกบุหรี่ตามที่ให้สัญญากับจาฮีแฟนสาวมาได้สามเดือนแล้ว เขายังคงอยากสูบบุหรี่ ทว่าการกลับมาแตะบุหรี่อีกครั้งในตอนนี้อาจจะทำให้จาฮีผิดหวังเท่านั้น แต่ความพยายามตลอดสามเดือนที่ผ่านมาของเขาจะกลายเป็นฟองสบู่ไปด้วย เขากำลังจะหยิบลูกอมที่จาฮีซื้อไว้ให้อมเวลานึกอยากสูบบุหรี่ แต่ก็ชะงักมือเสียก่อน เพราะรู้สึกว่าการอมลูกอมในปากตอนเข้าร่วมงานศพไม่ใช่มารยาทที่ดีนัก

ซอนฮย็อกติดกระดุมเสื้อสูทขณะลงจากรถ เขาเงยหน้ามองอาคารอย่างไม่ตั้งใจ ไฟจากป้ายที่เขียนว่า “สถานที่จัดพิธีศพวอลซอน” บริเวณด้านบนของอาคารหกชั้นส่องสว่าง เขาได้รับข้อความแจ้งข่าวมรณกรรมเมื่อเช้านี้ เสียงแจ้งเตือนข้อความดังขึ้นขณะที่เขากำลังคุยโทรศัพท์กับจาฮีระหว่างไปทำงาน เขาคิดว่าคงเป็นข้อความโฆษณาที่ได้รับบ่อยๆ แต่เมื่อวางสายแล้วเปิดดูข้อความอย่างไม่คิดอะไร เขาก็คาดไม่ถึงกับสิ่งที่เห็น

[แจ้งข่าวมรณกรรม]

เจ้าภาพ : มินซอนจา

ผู้ถึงแก่กรรม : โควอนแท็ก

ห้องตั้งหีบศพ : สถานที่จัดพิธีศพวอลซอน ห้องที่ 3
เลขที่ 28 เขตวอลซอน เมืองเซซอน

เคลื่อนย้ายศพ : 20 สิงหาคม 2023 เวลา 10.00 น.

วอนแท็กตายอย่างนั้นหรือ นี่เป็นข่าวที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ซอนฮย็อกก็ย้ายมาอยู่ที่เมืองอินพา เขาเรียนต่อที่วิทยาลัยการอาชีพแล้วปักหลักทำงานที่นี่ การย้ายมาต่างเมืองทำให้เขาแทบไม่ได้ติดต่อกับแก๊งสามหนุ่มอย่างวอนแท็กหรือฟิลจิน แม้นานๆ ครั้งพวกเขาจะโทรศัพท์หรือส่งข้อความหากัน แต่ซอนฮย็อกก็ไม่เคยได้ข่าวว่าวอนแท็กมีปัญหาสุขภาพ วอนแท็กถูกขังในเรือนจำเพราะคดีฉ้อโกงและเฟื่องพันโทษเมื่อไม่กี่เดือนก่อน นั่นก็เป็นอีกเหตุผลที่ทำให้เขากับวอนแท็กห่างเหินกัน หลังจากถูกปล่อยตัว วอนแท็กโทร.มาหาเขาหลายครั้งแล้วบอกว่างานทำไม่ได้ แม้ซอนฮย็อกจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ ทว่าเขาก็สัมผัสได้ว่าวอนแท็กกำลังลำบาก แต่ถึงอย่างไรวอนแท็กก็ไม่ใช้คนที่ จะจบชีวิตตัวเองด้วยเรื่องแบบนั้น หลังจากได้รับข้อความ ซอนฮย็อกก็โทร.หาแม่ของวอนแท็กซึ่งเป็นเจ้าของเบอร์โทรศัพท์ที่ส่งข้อความมา แต่แม่ไม่รับสาย หรือว่าวอนแท็กจะจากไปด้วยอุบัติเหตุ

“มาแล้วเหรอ”

ขณะที่ซอนฮย็อกกำลังยืนเหม่อก็มีใครบางคนมาตีหลัง เมื่อหันกลับไปก็เห็นว่าเป็นฟิลจิน พวกเขาไม่ได้เจอกันมาเกือบปีแล้ว ระหว่างนั้นฟิลจินดูอ้วนท้วนขึ้น ทางที่เคยได้รูปมีเนื้อค่อนข้างหนา

“อ้อ”

ทันทีที่ยื่นมือออกไป ฟิลจินก็จับมือทักทาย ซอนฮย็อกเงยหน้ามองสถานที่จัดพิธีศพด้วยความมุงงนงอีกครั้งแล้วพูดขึ้น

“นี่มันอะไรกันวะ ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าวอนแท็กตาย แกรู้เรื่องอะไรบ้างหรือเปล่า”

เท่าที่ซอนฮย็อกรู้ ฟิลจินยังอาศัยอยู่ที่วอลซอนหลังจากเรียนจบ แม้วอนแท็กจะย้ายขึ้นมาที่เมืองอินพาหลังจากถูกปล่อยตัว แต่แม่ของเขายังอยู่ที่วอลซอน ดังนั้นฟิลจินก็น่าจะพอรู้เรื่องอะไรบ้าง ทว่าฟิลจินได้แต่สายศีรษะ

“ไม่รู้ว่ะ ปกติฉันก็ไม่ได้ติดต่อกับแม่ของเขาเป็นพิเศษ ตอนเห็นข้อความฉันก็ตกใจเหมือนกัน”

“เข้าไปข้างในก่อนเถอะ”

ซอนฮย็อกตอบให้ฟิลจินแล้วเข้าไปในสถานที่จัดพิธีศพ เขาไม่ได้เล่าว่าวอนแท็กเคยขอให้ช่วยเรื่องหางาน

พวกหรือคนชาติใหญ่ที่อัดแน่นด้วยดอกไม้สีขาววางเรียงราย ขนาบข้างทางเดินที่ทอดยาวจากทางเข้า เหล่าคนที่ดูเหมือนพนักงานเดินเข้าออกห้องต่าง ๆ ที่อยู่ระหว่างทางเป็นครั้งคราว สีหน้าของพวกเขาดูเฉยเมย ซอนฮย็อกตกใจกับข่าวมรณกรรมที่ได้รับวันนี้ แต่การที่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นที่นี่เป็นปกติทุกวัน ยิ่งทำให้เขารู้สึกแปลกพิกล

ห้องหมายเลข 3 อยู่ด้านในสุดของทางเดิน

บรรยากาศในห้องนี้แตกต่างจากห้องอื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง ราวกับอยู่คนละพรหมแดน นอกจากจะไม่มีพวงหรีดแม้แต่พวงเดียวแล้ว ยังไม่มีพนักงานหรือแขกที่มาแสดงความเสียใจด้วย หากไม่มีจอแสดงชื่อผู้ลวงลับที่หน้าห้อง เขาคงเข้าใจว่าได้รับข้อความผิดจนมาผิดที่แล้ว

นี่ไม่ใช่เรื่องที่แปลกจนไม่อาจเข้าใจได้ แม้วอนแท็กจะอายุเพียง 27 ปี แต่คนที่เสียใจกับการเดินทางครั้งสุดท้ายของเขามีไม่มากนัก เพราะชีวิตของวอนแท็กเป็นแบบนั้น เขายืมเงินแทบทุกคนที่รู้จักและไม่ยอมคืน ต่อให้ใครติดต่อมาทวงเขาก็จะเมินใส่ เมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำ บรรดาคนที่เคยให้วอนแท็กยืมเงินก็ต้องยอมแพ้เพื่อรักษาสุขภาพจิตของตัวเอง ชีวิตนี้วอนแท็กได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น แต่เขากลับตอบแทนด้วยความเดือดร้อน ซอนฮย็อกสปรตากับฟิลจินหนึ่งครั้งพลางคิดว่าจะเป็นอย่างไรหากตัวเองตาย จากนั้นก็ก้าวเท้าเข้าไปในห้อง

ห้องรับรองและห้องไว้อาลัยในห้องหมายเลข 3 ไม่กว้างขวางเหมือนห้องอื่น ๆ ที่ซอนฮย็อกเห็นระหว่างเดินเข้ามา แต่เมื่อดูจากรองเท้าสามคู่ที่ถอดไว้ แสดงว่ายังมีแขกมาร่วมไว้อาลัยอยู่บ้าง ไม่มีใครอยู่หน้ากล่องรับเงินช่วยพิธีศพที่วางไว้หน้าทางเข้า หลังจากหยิบซองเงินที่เตรียมมาส่งหน้าจากกระเป๋าด้านในเสื้อสูทหย่อนใส่กล่อง จากนั้นก็เขียนชื่อในสมุดลงนามแล้ว ซอนฮย็อกก็รู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนเมื่อหันกลับไปมอง เขาก็เห็นว่าผู้ชายสองสามคนที่ยืนอยู่ในห้องรับรองกำลังมองมาทางนี้ พอจ้องกลับ ทุกคนต่างหลบสายตา

จนจนฮย็อกรู้สึกแปลก ๆ

“เข้าไปกันเถอะ”

ฟิลจินเตะและเชนจนฮย็อกแล้วพูดขึ้น

“อ้อ”

พวกเขาเดินผ่านห้องรับรองแล้วเข้าไปในห้องไว้อาลัยผู้ตายหญิงชราที่นั่งอยู่ในชุดเจ้าภาพเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นทั้งคู่ เธอก็ขึ้นเข้าแล้วลุกขึ้นอย่างยากลำบาก เธอต้องเป็นแม่ของวอนแท็กไม่ผิดแน่ แม้พวกเขากับวอนแท็กจะสนิทกันมากตอนมัธยมปลาย แต่ก็ไม่ได้สนิทถึงขั้นไปมาหาสู่หรือทักทายพ่อแม่ของกันและกัน ทั้งสามคนต่างมีปัญหาครอบครัวที่ซับซ้อน แม่ของวอนแท็กเปิดร้านเหล้า วันที่วอนแท็กไม่กลับบ้านคือวันที่แม่หัวลูกค้ากลับมาบ้านด้วย วอนแท็กไม่ค่อยพูดถึงแม่ของตัวเองนัก แต่ถ้าบังเอิญพูดขึ้นมา เขาจะเรียกแม่ของตัวเองว่า “ผู้หญิงสกปรก” ใบหน้าของหญิงชราไม่มีแม่แต่คราบน้ำตาให้เห็น

รูปของวอนแท็กวางอยู่ด้านหน้า น่าจะเป็นรูปที่ถ่ายตอนเขาไปเที่ยวริมน้ำ เขานั่งอยู่บนก้อนหินแล้วยิ้มกว้างให้กล้องขากางเกงพับขึ้นมาถึงหัวเข่า หมวกบักเก็ตสีน้ำเงินนั้นไม่เหมาะกับเขาเลย หากวอนแท็กยังมีชีวิตอยู่ คนที่เห็นรูปนี้ต้องหัวเราะเยาะแล้วบอกว่าเหมือนลุงข้างบ้านแน่นอน นั่นเป็นรูปที่ถ่ายตอนเขาไปเที่ยวเล่นกับใครกันนะ วอนแท็กสนิทสนมกับคนง่ายและจบความสัมพันธ์ได้รวดเร็วพอกัน พวกเขาที่ไปเที่ยวกับเขาวันที่ถ่ายรูปจะมาร่วมไว้อาลัยให้เขาหรือเปล่านะ บางทีคนเหล่านั้นอาจคิดว่าการตายของวอนแท็กเป็นเรื่องที่สมควรแล้วก็ได้

พอเห็นผ้าคาดสีด้าที่พาดอยู่บนรูปของวอนแท็กซึ่งกำลังยิ้ม ซอนฮย็อกถึงได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องจริง ความคิดที่ว่าใครส่งข้อความมาผิดอันตรายกันไปจนหมด

ฟิลจินเดินนำหน้าไปจุดธูปแล้วปักลงในกระถาง ซอนฮย็อกรอให้ฟิลจินกลับมาแล้วคำนับพร้อมกัน หลังจากคำนับหน้ารูปสองครั้ง ทั้งคู่ออกไปคำนับแม่ของวอนแท็ก แม่ของวอนแท็กดูเหนื่อย แต่ไม่เหมือนคนที่กำลังจมอยู่กับความเศร้า สีหน้าของแม่แทบจะไร้ความรู้สึก เธอเหมือนคนที่แค่ต้องทำการบ้านชิ้นนี้ให้เสร็จมากกว่า

“พวกผมเป็นเพื่อนของวอนแท็กครับ คุณแม่คงเสียใจมากเลยสินะครับ”

ซอนฮย็อกเกือบหลุดหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินฟิลจินที่อยู่ข้างๆ พูดเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าน้ำเสียงและคำพูดของฟิลจินเป็นการแสดง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาพูดเลียนแบบละครแม่ของวอนแท็กตอบรับคำทักทายของฟิลจินด้วยการพยักหน้าอย่างไร้ความรู้สึก ซอนฮย็อกถามในสิ่งที่สงสัยอย่างระมัดระวัง

“ว่าแต่ทำไมจู่ๆ วอนแท็กถึง...”

“เชิญกินข้าวเถอะค่ะ...”

คำที่แม่พูดออกมาหลังจากคิดอะไรบางอย่างอยู่ครู่หนึ่งนั้น ไม่ต่างจากการปฏิเสธที่จะตอบคำถาม ซอนฮย็อกงุนงง แต่ก็ไม่ได้คิดจะตั้งคำถามเจ้าภาพต่อ เขาสบตาฟิลจินแล้วเดินจากห้องไว้อาลัยไปยังห้องรับรองทันที ตอนนั้นเองมีผู้ชายคนหนึ่งเดินผ่านเขาไป

ซอนฮย็อกหันกลับไปมองข้างหลัง ชายในชุดสูทสีด้า

เดินเข้าไปหาแม่ของวอนแท็กที่นั่งอยู่แล้วถามอะไรบางอย่าง เขาคงรู้สึกได้ว่ามีใครมองอยู่จึงหันศีรษะมาทางนี้ ทางตาเรียวยาวของเขาดูดูดัน

ห้องรับรองแขกมากจนวางโต๊ะได้แค่ห้าตัวเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครมานั่งอยู่แล้ว ซอนฮย็อกกับฟิลจินจึงเข้าไปนั่งที่โต๊ะตัวนอกสุด ผู้หญิงที่ยืนอยู่ในห้องครัวหยิบถาดที่เตรียมไว้ล่วงหน้ามาวางบนโต๊ะที่ทั้งสองคนนั่งอยู่ อาหารเลี้ยงแขกมีทั้งยาโทราจี¹ แป้งทอด บางอย่างก็เหมือนเค้กข้าว และยุกแกจุง² ถึงจะกินเข้ามาแล้ว แต่ในห้องรับรองเงียบเหงามาก เสียงจนพวกเขาตัดสินใจว่าจะนั่งอยู่ที่นี้สักหน่อย

“ตกลงเป็นอะไรตายนะ”

ฟิลจินลดเสียงลงแล้วถาม ซอนฮย็อกส่ายศีรษะ

“ไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องสุขภาพด้วย...”

“หรือจะเป็นอุบัติเหตุ”

ไม่ว่าการเดาเช่นนั้นของฟิลจินจะไม่สมเหตุสมผล หลังจบมัธยมปลาย ชีวิตของวอนแท็กก็ไม่ราบรื่นนัก เขาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในไนต์คลับห้องเที่ยวสำหรับผู้ใหญ่แล้วก็ไปเข้าแก๊งอะไรสักอย่าง เขายังเคยโทร.มาหาซอนฮย็อกแล้วชวนให้มาเที่ยวสักครั้ง พร้อมบอกว่าจะเตรียมสิ่งที่ดีที่สุดไว้ให้ แต่ซอนฮย็อกไม่เคยตอบรับแม้แต่ครั้งเดียว

¹ไม้ล้มลุก สูง 40-100 เซนติเมตร ขึ้นตามภูเขา ใบค่อนข้างกลม รากยาวอวบ รากใช้ปรุงอาหารหรือเป็นยาได้

²ซูปเนื้อรสเผ็ด นิยมใช้เป็นอาหารเลี้ยงแขกในพิธีศพของเกาหลี

ความจริงแล้วหลังจากจบมัธยมปลาย ซอนฮย็อกก็มีชีวิตที่ต่างจากวอนแท็ก ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เขาต้องการ เขาสอบเข้าวิทยาลัยการอาชีพได้อย่างฉิวเฉียด และตั้งใจเรียนจนได้เข้าทำงานในบริษัทขนาดย่อม เขาได้เป็นพนักงานในบริษัทที่จัดส่งกิมจิให้กองทัพ เขาไม่เคยโทร.หาวอนแท็กก่อน และยังปฏิเสธที่จะเจอกันหลายครั้งจนค่อยๆ เลิกติดต่อกันไปอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่นานมานี้วอนแท็กเพิ่งออกจากเรือนจำหลังจากใช้ชีวิตอยู่ในนั่นหนึ่งปีเพราะคดีฉ้อโกง ซอนฮย็อกรู้สึกลำบากใจตอนที่วอนแท็กโทร.มาบอกว่า เขาย้ายมาอยู่ที่เมืองอินพาหลังจากถูกปล่อยตัว

ที่จริงซอนฮย็อกไม่เคยบอกจามีว่ามีเพื่อนอย่างวอนแท็กนั้นไม่ใช่ข้อดีที่เขาอยากบอกให้เธอรู้เท่าไรนัก

“ก็ถ้าไปมีเรื่องกับพวกอันธพาลบ่อยๆ เข้า...”

ฟิลจินเสนอความเป็นไปได้ ซอนฮย็อกไม่ได้ตอบในทันที เพราะเขามีบางอย่างติดค้างอยู่ในใจ

“คงไม่ได้ฆ่าตัวตายหรอกนะอะ”

ฟิลจินเอาเค้กข้าวใส่ปากหนึ่งชิ้นแล้วพูดขึ้น ซอนฮย็อกสายตึ๋น

“ถ้าฆ่าตัวตายทั้งๆ ที่ยังไม่แต่งงานก็คงไม่มีใครจัดงานศพให้แบบนี้หรอก”

เขาได้ยืนยันมาว่าปกติแล้วในกรณีนั้นจะจัดการเผาศพโดยไม่ทำพิธี ซอนฮย็อกคอดกเมื่อเห็นว่าฟิลจินหัวเราะคิกคัก พลางถามว่า ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นแล้วจะเป็นอะไรได้

“หรือว่าจะถูกฆาตกรรม”

“ฆาตกรรมเธอ”

ฟิลจินถามกลับเสียงดังเนื่องจากเป็นเรื่องที่เขาไม่คาดคิดมาก่อน เขาปิดปากตัวเองด้วยเกรงว่าแม่ของวอนแท็กที่อยู่ในห้องไว้อาลัยจะได้ยิน แล้วหันกลับไปมองข้างหลัง ค่อยยังชั่วที่ไม่มีใครมองมาทางนี้ เขาโน้มตัวมาข้างหน้าพอ ๆ กับซอนฮย็อก

“ทำไม แกรู้อะไรมานั่นเธอ”

“ก็...ดูคนพวกนั้นสิ”

ซอนฮย็อกขีดคางข้ามไหล่ของฟิลจินจากจุดที่เขา นั่งอยู่ ฟิลจินเหลือบมองด้านข้างโดยพยายามไม่ให้ดูมีพิรุณ ฟิลจินเองก็คงเห็นผู้ชายพวกนั้นเดินตรงไปตรงมาตั้งแต่ตอนที่เข้ามาแล้ว

“น่าจะเป็นตำรวจนะ”

พวกเขาไม่ใช่แขกที่มาไว้อาลัยทั่วไปอย่างแน่นอน นอกจากจะไม่มานั่งกินอาหารในห้องรับรองแล้ว บางครั้งพวกเขาจะลดเสียงลงแล้วพูดอะไรบางอย่างกัน แถมแต่ละคนยังรูปร่างดีเหมือนกันด้วย

“จิ้งเธอ เเท่าที่ฉันรู้ วอนแท็กออกมาจากแก๊งอะไรนั่นแล้วนะ”

“ใช่ ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกัน แต่ใครจะไปรู้ล่ะ”

ฟิลจินพยักหน้าเหมือนมีลางสังหรณ์บางอย่าง ซอนฮย็อกรู้ว่าฟิลจินกำลังคิดอะไรอยู่ แม้จะออกจากแก๊งอันธพาลแล้ว แต่หลังจากนั้นวอนแท็กก็ใช้ชีวิตและทะเล เขาทำงานไม่เป็นหลักแหล่งและเที่ยวขอความช่วยเหลือจากคนอื่นอยู่เรื่อยไปไม่นานก็ก่อคดีฉ้อโกงจนคนรอบตัวส่วนใหญ่เลิกติดต่อเขาไป ที่จริงหากเป็นไปได้ ซอนฮย็อกก็อยากเลิกติดต่อกับเขาเหมือนกัน

แต่ถ้าสิ่งเลวที่จะออกไปเจอหรือไม่รับโทรศัพท์เมื่อไร วอนแท็กก็ส่งข้อความมาหา

พวกเราผูกพันกันด้วยเลือดนะ

แน่นอนว่าเขาพูดถึงเหตุการณ์เมื่อเก้าปีก่อน ข้อความนี้ไม่ต่างจากการชมชู้ ไม่นี่ คือการชมชู้ชัดๆ

ฟิลจินเองก็คิดเหมือนกัน

ถึงตอนเรียนมัธยมปลายพวกเขาจะตัวติดกันตลอด แต่วอนแท็กก็เป็นคนที่พวกเขาอยากหลีกเลี่ยง กับคนอื่นก็ใช้ว่าวอนแท็กจะทำตัวดีด้วย เขาฉ้อโกงเพื่อนร่วมรุ่นหลายคน มากบ้างน้อยบ้าง หากจะให้เขียนเรื่องชู้เน่ใจที่มีต่อวอนแท็กแค่กระดาษเอสี่แผ่นเดียวคงไม่พอ

“ขอโทษนะครับ”

เมื่อได้ยินเสียงที่ดังขึ้นเหนือศีรษะ ซอนฮย็อกก็เงยหน้า เจ้าของเสียงคือผู้ชายที่เดินผ่านพวกเขาสองคนตอนออกจากห้องไว้อาลัยเมื่อครู่ ชายคนนั้นตัดผมสั้นทรงสปอร์ต ดวงตาเรียวยาวดูต้นอย่งที่เห็นก่อนหน้านี้ ริมฝีปากเรียวเล็ก และกรามชัดที่ดูดีดังข้างมีเสน่ห์ ภายใต้เครื่องแบบที่สวมอยู่น่าจะเต็มไปด้วยมัดกล้าม เขาเข้ามานั่งตรงหัวโต๊ะตัวที่ซอนฮย็อกกับฟิลจินนั่งอยู่ตรงข้ามกัน

“ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหมครับ”

ซอนฮย็อกมองไปทางห้องไว้อาลัยโดยอัตโนมัติ ชายคนนี้มาหาพวกเขาทันทีหลังจากคุยบางอย่างกับแม่ของวอนแท็กเสร็จ

ซอนฮย็อกสงสัยว่าแม่ของวอนแท้กับออะไรกับเขาบ้าง

“คุณเป็นใครหรือครับ”

ฟิลจินถามอย่างระมัดระวัง

ชายคนนั้นพูดว่า “อีม” แล้วคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหยิบบัตรประจำตัวตำรวจออกมาจากกระเป๋า เขาเป็นตำรวจสืบสวนอย่างที่คิดจริง ๆ ด้วย ซอนฮย็อกสบตากับฟิลจิน

“ผมเป็นตำรวจครับ อยากถามอะไรพวกคุณสองคนหน่อยครับ”

ในบัตรประจำตัวตำรวจเขียนชื่อไว้ว่า “คังชายอล”

“เกี่ยวกับการตายของวอนแท้หรือเปล่าครับ”

ซอนฮย็อกถาม

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะครับ”

แม้เขาจะยกริมฝีปากทั้งสองข้างขึ้นอย่างนุ่มนวล แต่รอยยิ้มนั้นก็ไม่ได้ทำให้ตำรวจสืบสวนคังชายอลดูเป็นมิตรสักเท่าไร

“ผมยังไม่รู้สาเหตุการตายนะครับ คุณแม่ก็ไม่บอกด้วย”

“อย่างนั้นสินะครับ ที่จริงก็ใช่ครับ ผมอยากถามเกี่ยวกับการเสียชีวิตของคุณไคววอนแท้กันครับ ขอเวลาสักครู่ได้ไหม”

ถ้าตอบว่าไม่ได้จะเป็นอย่างไรนะ ซอนฮย็อกคิดแบบนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะปฏิเสธอยู่แล้ว อีกฝ่ายคือตำรวจ ต่อให้ปฏิเสธที่นี่ก็คงถูกเรียกตัวไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจอยู่ดี

“ผมได้ครับ”

หลังพูดจบ ซอนฮย็อกก็มองฟิลจิน และเห็นว่าเขาเองก็พยักหน้าเหมือนกัน

“ผมด้วยครับ”

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่อาจซ่อนสีหน้าไม่สบายใจเอาไว้ได้

“ขอบคุณครับ”

คิงชายอลหยิบสมุดบันทึกที่ออกมาจากกระเป๋าแล้ววางออกซ่อนหย็อกมองไปรอบ ๆ และเห็นว่าคนอื่นไม่อยู่แล้ว กลุ่มผู้ชายที่เห็นเมื่อครู่คงเป็นตำรวจสืบสวนเช่นกัน

“แต่ผมขอถามอะไรก่อนได้ไหมครับ”

คิงชายอลที่กำลังหยิบปากกาถูกลื่นขึ้นมามองไปยังซ่อนหย็อกซึ่งเป็นคนถาม สายตาที่มองมาเหมือนกำลังบอกว่าถามได้ ซ่อนหย็อกจึงพูดต่อ

“สาเหตุการตายคืออะไรหรือครับ”

คิงชายอลครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้ากับตัวเองราวกับตัดสินใจได้แล้ว เขามองตาซ่อนหย็อกแล้วพูดซัดถ้อยซัดคำ

“คุณโควอนแท้ก็ถูกฆาตกรรมครับ”

แม้จะคาดไว้แล้ว แต่ก็ยังอดตกใจไม่ได้ ซ่อนหย็อกอ้าปากค้าง เขาไม่รู้ว่าควรพูดอะไรต่อดี เมื่อมองไปยังฟิลจิ้นก็เห็นว่าเขากำลังเอามือข้างหนึ่งปิดปากไว้ สุดท้ายก็ต้องเป็นคิงชายอลที่ทำลายความเงียบซึ่งเกิดขึ้นชั่วขณะนี้

“เรากำลังสืบสวนเรื่องนี้อยู่ครับ แต่คุณแม่ของคุณโควอนแท้ก็ไม่ค่อยรู้จักคนรอบตัวเขาเท่าไร เราเลยต้องมางานศพและพูดคุยกับแขกที่มาร่วมงานครับ”

“หมูนี่ผมไม่ได้ติดต่อกับวอนแท้ก็เลยครับ”

“ผมก็เหมือนกันครับ ครั้งสุดท้ายที่ติดต่อกันคือตอน เขาโทร.มายืมเงินแสนวอน น่าจะสักสองเดือนได้แล้วครับ”

เมื่อซอนฮย็อกพูด พิลจินก็ช่วยเสริม คังชายอลพยักหน้า

“ผมรู้ครับว่าระยะนี้พวกคุณไม่ได้ติดต่อกัน ผมตรวจสอบ จากโทรศัพท์มือถือของผู้ตาย และพบว่าไม่มีใครติดต่อกับผู้ตาย เป็นประจำเลยครับ”

“อ้อ ดูจากโทรศัพท์มือถือ...”

เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว ปกติหากเกิดคดีฆาตกรรมขึ้น ตำรวจจะตรวจสอบโทรศัพท์มือถือของเหยื่อเป็นอันดับแรก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่พบหลักฐานอะไรเป็นพิเศษเลยซักอันหรือ

“เราส่งข้อความแจ้งข่าวมรณกรรมไปยังทุกรายชื่อที่บ้านพัก ไว้ในโทรศัพท์มือถือครับ แต่มีคนมาร่วมงานน้อยกว่าที่คิดไว้มาก ผมเองก็แปลกใจเหมือนกัน”

“อย่างนั้นสินะครับ”

ซอนฮย็อกคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เขาก็ไม่ได้พูด ออกไป

“คุณสองคนมีความสัมพันธ์อย่างไรกับผู้ตายหรือครับ”

“เราจบจากโรงเรียนมัธยมปลายที่เดียวกันครับ แล้วก็เป็นเพื่อนกันด้วย”

ซอนฮย็อกเป็นคนตอบ พิลจินส่งสายตาราวกับกำลัง ดำเนินว่า ทำไม่ต้องบอกว่าเป็น“เพื่อน”ด้วย

“พวกคุณสนิทกันถึงขนาดที่...เรียกว่าเป็นแก๊งสามหนุ่ม หรืออะไรประมาณนั้นไหมครับ”

แก๊งสามหนุ่ม ทั้งสามถูกเรียกอย่างนั้นจริง ๆ แต่

ซอนฮย็อกกลับรู้สึกแปลกใจที่อีกฝ่ายเลือกใช้คำนั้น หรือว่ามีเพื่อนคนอื่นมาไว้อาลัยแล้วบอกตำรวจว่า “ถ้าอยากรู้เรื่องของวอนแท็กก็ไปถามจากสองคนนั้นที่เคยอยู่แก๊งสามหนุ่มดูสิครับ” ซอนฮย็อกคิดเช่นนั้นแล้วก็รู้สึกแปลก ๆ ขึ้นมา หากตำรวจถามถึงความสนิทสนมก็เข้าใจได้ แต่เขากังวลที่ตำรวจจงใจใช้คำว่าแก๊งสามหนุ่มในคำถาม เขามั่นใจว่าตำรวจอยากตรวจสอบว่าเขากับฟิลจินคือสองหนุ่มที่เหลือหรือเปล่า มากกว่าจะตรวจสอบว่าพวกเขาสนิทกับวอนแท็กมากแค่ไหน ซอนฮย็อกตอบกลับด้วยความสงสัย

“ก็มีคนเรียกแบบนี้ผู้น้อยครับ...แต่มันสำคัญด้วยเหรอ”

“อาจจะฟังดูแปลก ๆ นะครับ แต่หมูนี้อาจจะคุณสองคนมีเรื่องอะไรเป็นพิเศษไหมครับ อย่างเช่นถูกข่มขู่ หรือมีเบอร์ที่ไม่รู้จักโทรมาหา”

“หมายความว่ายังไงเหรอครับ แล้วทำไมถึงถามเรื่องแบบนี้ล่ะครับ”

พอซอนฮย็อกถามกลับ ฟิลจินก็ดูเหมือนจะเพิ่งตระหนักได้ว่าตำรวจถามแปลก ๆ คังชยอลมีสีหน้าลำบากใจ เขาจมอยู่กับความคิดพลางมองทั้งสองคนสลับไปมา

“ที่จริงผมไม่ควรเอาให้ดู...แต่สิ่งนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับพวกคุณสองคนก็ได้ครับ”

คังชยอลหยิบกระดาษที่เสียบไว้ในสมุดบันทึกออกมา กระดาษแผ่นยาวมีร่องรอยการเขียนบางอย่างแล้วม้วนเก็บไว้ คังชยอลคลี่กระดาษออก ทันทีที่อ่านข้อความที่เขียนไว้ในนั้น ฟิลจินก็ตัวแข็งทื่อ ส่วนซอนฮย็อกก็ค้างลั่นอย่างควบคุมไม่ได้